

Alelie Coronel-Camitan
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Filippinerne.

Dave hørte sin mor banke på værelsesdøren. Det var tid til at stå op. Han rullede ud af sengen og vaskede sit ansigt. Så gik han ind til sin mor, far og sine søskende i stuen.

»Godmorgen,« sagde mor. Dave smilede søvnigt. Familien knælede, og far bad en bøn som start på dagen.

»Jeg vil gerne dele et rigtig fint skriftsted her til morgen,« sagde mor. Hun åbnede sin Mormons Bog. »Dette er fra Moroni 7:45. »Og næstekærligheden er langmodig og er venlig.«

Dave tænkte på skriftstedet, mens han gjorde sig klar til skole. Før han gik ud ad døren, bad han en bøn.

»Hjælp mig med at være venlig i dag,« bad han.

I timen følte Dave sig godt tilpas, mens han lavede sit skolearbejde.

Han lyttede

opmærksomt, da læreren Frida gav dem nogle nye staveord, de skulle lære.

Snart var det frokosttid. Dave købte nogle karamelliserede søde kartofler og noget kold juice. Han satte sig ned sammen med sine venner og begyndte at snakke.

Kort efter hørte han nogle børn ved bordet ved siden af. To drenge drillede en nyere dreng ved navn Jose. Jose var lille af sin alder, men han var sød mod andre og arbejdede hårdt i timerne. De andre drenge havde mad foran sig, men det havde Jose ikke.

»Hvorfor er du så lille? Har I ikke mad derhjemme?« spurgte Antonio.

Dave vendte sig om mod drengene, netop som Joaquin tog Joses taske og kastede den til Antonio. Jose løb efter Antonio for at få sine ting tilbage.

»Giv mig min taske,« sagde Jose.

Men Antonio og Joaquin hørte ikke efter. »Din taske er så gammel og grim!« sagde Joaquin.

Dave hørte alle disse ondskabsfulde bemærkninger, men han var nervøs for at hjælpe Jose.

VENLIGHED I FROKOSTPAUSEN

Ville de andre drenge også gøre grin med ham?

Hvad ville de andre børn tænke? Ville Joaquin og Antonio også gøre grin med ham?

Så tænkte han på det skriftsted, som mor havde læst højt om morgenen. *Næstekærlighed er venlig.* Jesus Kristus ønskede, at han skulle være venlig. Det var det rigtige at gøre.

Dave rejste sig op og vendte sig mod de andre drenge. »Hold op med at drille Jose. Giv ham hans taske tilbage.«

»Hvad er dit problem?« spurgte Joaquin.

»Hvorfor er du så led mod Jose? Han har ikke gjort noget galt,« sagde Dave. Så tog han en dyb indånding. »Jesus elsker os alle, og han ønsker, at vi skal være venlige. Hold op med at drille Jose. Mobning er forkert. Hvis I bliver ved med at gøre det, fortæller jeg det til lærer Frida.«

Antonio kiggede ned på sine sko. Han gav Jose sin taske tilbage. »Undskyld,« mumlede han. Han og Joaquin gik tilbage til deres pladser.

»Tak,« sagde Jose.

Dave klappede Jose på skulderen. »Nu er vi to venner.«

Jose smilede.

Derhjemme fortalte Dave sin familie, hvad der var sket.

»Det var ikke nemt, men du gjorde det rigtige,« sagde far.

»Jeg er stolt af dig for at være venlig,« sagde mor.

Dagen efter, da mor hjalp ham med at smøre madpakke, spurgte Dave: »Kan vi lave to sandwicher?«

»Hvorfor? Er du så sulten?« spurgte mor.

Dave lo. »Nej, men i går lagde jeg mærke til, at Jose ikke havde noget mad med. Jeg vil gerne dele noget af mit.«

»Det er en god idé!« Mor fandt noget mere brød frem, og Dave smurte en sandwich til.

Til frokost sad Dave og Jose og spiste deres sandwich sammen. Det havde krævet mod at få de andre børn til at stoppe med at mobbe Jose. Men Dave elskede sin nye ven, og han vidste, at vor himmelske Fader var glad for, at han havde valgt at være venlig. ●